

Arrest

nr. 252 360 van 8 april 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VAN ASSCHE
Koning Albertlaan 128
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 februari 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 26 februari 2020 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2019 diende verzoekster een aanvraag in voor een visum kort verblijf (type C).

Op 21 januari 2020 weigerde de verwerende partij het gevraagde visum. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

« [...] »

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

* U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enige middel is onder meer afgeleid uit de schending van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen juncto artikel 32 van de EG-verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van de gemeenschappelijke code”. Het wordt als volgt uiteengezet:

“De bestreden beslissing schrijft enkel:

“Motivatie

Wettelijke referenties:

Het visum wordt geweigerd op basis van artikel 32 van de verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code

* Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zijn onvoldoende aangetoond

* U heeft niet aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor de terugreis naar het land van herkomst of verblijf of voor doorreis naar een derde land waar u met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen

* Uw voornemen om het grondgebied van de lidstaat vóór het verstrijken van het visum te verlaten kon niet worden vastgesteld”

De bestreden beslissing is niet conform de voormelde bepalingen en is niet correct gemotiveerd.

De verzoekende partij ontkent niet dat er een motivering is. Deze motivering is evenwel dermate onduidelijk, algemeen en in standaardzinnen verwoord dat zij op elkeen van toepassing kan zijn. De verzoekende partij moet minstens kunnen aangeven op basis van de bestreden beslissing waarom in haar hoofd de bestreden beslissing is genomen. De motieven moeten gerelateerd zijn aan het administratief dossier en moeten specifieke elementen bevatten die meer zijn dan algemene standaardbepalingen.

De verzoekende partij kan alleen maar vaststellen dat zowel in haar hoofd als in hoofd van haar echtgenoot de motivering identiek is. De verzoekende partij kan dan ook alleen maar vaststellen dat er een algemene standaardbewoording is gebruikt. Nochtans stelt het zorgvuldigheidbeginsel :

“Zorgvuldigheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel kan omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en af veegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

Het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op zowel aan de burger als aan de bevoegde overheid.

1. procedurele zorgvuldigheid (voorbereiding beslissing)
 - Zorgvuldige voorbereiding van een bestuurshandeling

- *Beslissing moet steunen op correcte feitenvinding (bv. via naleven hoorplicht, bv. advies deskundigen ter informering om met kennis van zaken een beslissing te nemen — onvolledig dossier = schending zorgvuldigheidsbeginsel, zie RvS. nr. 119.444 van 15 mei 2003)*
2. *Materiële zorgvuldigheid (besluitvorming)*
- *Alg: Bestuur moet zich bij het uitoefenen van haar taak onthouden om de belangen van de bij de beslissing betrokken partijen niet onnodig en op een onredelijke wijze te schaden door onzorgvuldig te handelen. (DUK. W., Inleiding tot het bestuursrecht, 1988, p. 93)*
 - *Nauwgezette belangenafweging ten grondslag (RvS. nr. 188.987 van 18 december 2008)*
 - *Af doend en volledig onderzoek van het concrete geval voeren om tot beslissing te komen. Een zeer snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (RvS. nr. 101.544 van 6 december 2011) juncto*
 - *Het onderzoek van het bestuur dient zonder vooringenomenheid te geschieden (RvS. nr. 93745 6 maart 2001)”*

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het motiveringbeginsel meer de materiële motiveringsverplichting vereisten dus dat op een pertinente wijze duidelijk in hoofde van de verzoekende partij zelf wordt aangegeven op basis waarvan er een weigering wordt verleend. Dit moet gerelateerd zijn aan de specifieke elementen van het dossier.

De verzoekende partij kan op basis van geen enkel element van de motivering duiden waarom er bepaalde onduidelijkheden zouden zijn.

Hoewel formeel gemotiveerd op basis van de kruisjes op de eerste pagina en op basis van het citaat zoals hierboven aangegeven, moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij en haar echtgenoot op identiek dezelfde wijze worden geweigerd. Daarenboven verschilt deze bestreden beslissing in niets van andere beslissingen die zijn genomen door de verwerende partij, zonder dat specifiek gemotiveerd wordt op grond waarvan deze standzinnen worden toegepast.

Het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf zouden onvoldoende zijn aangetoond.

Op grond waarvan men dit afleidt is volstrekt onduidelijk.

Welke specifieke elementen van het doel of de omstandigheden niet voldoende duidelijk zouden zijn of onvoldoende zouden zijn aangetoond en kan niet worden afgeleid uit de bestreden beslissing.

Er wordt daarenboven aangegeven dat er niet zou aangetoond zijn dat er over voldoende middelen van bestaan wordt beschikt. Op basis waarvan men dit afleidt of op grond van welke stukken en welke criteria hiervoor werden gehanteerd, blijkt evenmin uit de bestreden beslissing.

Het derde punt, namelijk voornemen om het grondgebied van de lidstaat te verlaten voor het verstrijken van het visum, kon klaarblijkelijk evenmin worden gemotiveerd in de bestreden beslissing nu dit gewoon als standzinn wordt opgenomen zonder enige specifieke vermelding. Hoewel de verzoekende partij niet ontkent dat er formeel is gemotiveerd is er geen enkele materiële motivering voor het specifieke dossier van de verzoekende partij.”

2.2. In haar nota antwoordt de verwerende partij daarop het volgende:

“In een eerste en enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- *het zorgvuldigheidsbeginsel ;*
- *de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen ;*
- *artikel 32 van de gemeenschappelijke Visumcode.*

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de bestreden beslissing niet correct zou gemotiveerd zijn. De motivering zou te onduidelijk, te algemeen en in standzinnen verwoord zijn. De verzoekende partij wijst er bovendien op dat de motivering identiek is als de bestreden beslissing dewelke ten aanzien van haar partner werd genomen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu

bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C) en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder verder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Daar waar door de verzoekende partij een aanvraag werd ingediend voor het bekomen van een visum kort verblijf (type C), met het oog op een familiebezoek, blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie op gedegen wijze -in overeenstemming met de Visumcode- werd besloten tot de weigering.

Artikel 32 van de gemeenschappelijke Visumcode luidt als volgt:

Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a) indien de aanvrager:

i) een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii) niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv) in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;
v) ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;
vi) wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscore, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;
vii) in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,
of
b) indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie werd vastgesteld dat de verzoekende partij het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf onvoldoende heeft aangetoond.

Tevens wordt door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie overwogen dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, dit ten einde in te staan voor de kosten van het voorgenomen verblijf, alsook voor de terugreis naar het land van herkomst.

Tot slot besluit de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie dat het voornemen van de verzoekende partij, met name om het grondgebied van de Lidstaten te verlaten voor het verstrijken van de visumtermijn, niet afdoende kon worden vastgesteld.

Verweerder besluit dat door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie wel degelijk op gedegen gronden werd besloten tot de weigering van afgifte van een visum kort verblijf.

Het loutere feit dat de verzoekende partij van oordeel is dat de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie in de bestreden beslissing meer in detail had moeten ingaan op de specifieke situatie van de verzoekende partij en haar partner, volstaat uiteraard allerm minst om afbreuk te doen aan de deugdelijkheid van de bestreden beslissing, inzonderheid vermits de verzoekende partij nergens in haar inleidend verzoekschrift betwist dat de motieven van de bestreden beslissing onjuist zouden zijn.

De verzoekende partij beperkt zich tot de kritiek dat de bestreden beslissing niet-afdoende zou verduidelijken op grond van welke specifieke vaststellingen de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie tot zijn besluit is gekomen, zonder evenwel zelfs maar met een begin van bewijs aannemelijk te maken dat ten onrechte zou hebben vastgesteld dat 1) het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf onvoldoende zijn aangetoond, 2) geen bewijs van voldoende bestaansmiddelen werd geleverd of 3) het voornemen om tijdig het grondgebied te verlaten niet kon worden vastgesteld.

In antwoord op de (enige) kritiek van de verzoekende partij merkt verweerder nog op dat, zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Zie ook:

“Waar verzoekers zich beklagen over het feit dat de beslissing een standaardmotivering zou bevatten, merkt de Raad op dat dit hoegenaamd niet het geval is omdat de beslissing wel degelijk werd geïndividualiseerd. Bovendien betekent het loutere feit dat een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).” (R.v.V. nr. 167.163 dd. 3 mei 2016)

In de mate dat de verzoekende partij een argument meent te kunnen putten uit het feit dat de motivering van de bestreden beslissing identiek is, als de motivering dewelke ten aanzien van haar partner werd gehanteerd, repliceert verweerder nog dat door de verzoekende partij en haar partner een identieke aanvraag tot het bekomen van een visum kort verblijf werd ingediend, zodat het allerminst kennelijk onredelijk (laat staan onzorgvuldig) is dat de motivering van de beslissingen eveneens identiek is.

Louter volledigheidshalve merkt verweerder nog op dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat door de verzoekende partij weliswaar een garantverklaring werd voorgelegd, doch dat uit de bijhorende stavingstukken blijkt dat de garant bijzonder beperkte (en onregelmatige) inkomsten heeft in België, terwijl nopens de eigen solvabiliteit van de verzoekende partij volstrekt geen stuken werden voorgelegd.

Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier eveneens dat de familiale band met de Belgische referentiepersoon niet is aangetoond, zodat niet anders kon worden vastgesteld dan dat het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf van de verzoekende partij niet afdoende werd aangetoond.

Door louter te wijzen op het feit dat de motieven van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie onvoldoende gespecificeerd zouden zijn, slaagt de verzoekende partij er allerminst in om afbreuk te doen aan de overwegingen van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie, dewelke bovendien steun vinden in de stukken van het administratief (visum)dossier.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Minister geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de weigering van een visum kort verblijf (type C).

De gemachtigde van de Minister handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels; het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. De formele motiveringsplicht vervat in de wet van 29 juli 1991 verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden. Uit de beslissing waarin wordt geantwoord op een aanvraag moet kunnen worden opgemaakt dat de door de aanvrager bijgebrachte stukken daadwerkelijk in de besluitvorming werden betrokken derwijze dat eruit blijkt waarom de stavingsstukken niet werden aanvaard. (RvS 2 juli 2019, nr. 245 047).

Verzoekster wijst er ter zake onder meer op dat de motieven van de beslissing specifieke elementen moeten bevatten die gerelateerd zijn aan het administratief dossier, die meer zijn dan algemene standaardbepalingen. Zij stelt dat het volstrekt onduidelijk is op grond waarvan de gemachtigde afleidt dat het doel en de omstandigheden van haar voorgenomen verblijf onvoldoende is aangetoond, en op grond van welke criteria geoordeeld wordt dat er geen bewijs is van voldoende bestaansmiddelen. Ook de vermelding dat het voornemen om het grondgebied tijdig te verlaten niet is aangetoond, is volgens haar niet *in concreto* gemotiveerd.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing toepassing maakt van artikel 32 van de Verordening (EG) nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke code (Visumcode) om het gevraagde visum te weigeren, en meer in het bijzonder van artikel 32, 1, a), ii, iii en b). Deze bepaling luidt als volgt:

"Artikel 32

Weigering van een visum

1. Onverminderd artikel 25, lid 1, wordt een visum geweigerd:

a)

indien de aanvrager:

i)

een vals, nagemaakt of vervalst reisdocument heeft overgelegd;

ii)

het doel en de omstandigheden van het voorgenomen verblijf niet heeft aangetoond;

iii)

niet heeft aangetoond over voldoende middelen van bestaan te beschikken, zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar het land van herkomst of verblijf, of voor doorreis naar een derde land waar hij met zekerheid zal worden toegelaten, of in de mogelijkheid te verkeren deze middelen legaal te verkrijgen;

iv)

in de lopende periode van zes maanden reeds drie maanden op het grondgebied van de lidstaten heeft verbleven op grond van een eenvormig visum of een visum met territoriaal beperkte geldigheid;

v)

ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat;

vi)

wordt beschouwd als een bedreiging van de openbare orde, de binnenlandse veiligheid, de volksgezondheid als omschreven in artikel 2, lid 19, van de Schengengrenscode, of de internationale betrekkingen van één van de lidstaten, en met name of hij om dezelfde redenen met het oog op weigering van toegang gesignaleerd staat in de nationale databanken van de lidstaten;

vii)

in voorkomend geval, niet heeft aangetoond te beschikken over een toereikende en geldige medische reisverzekering,

of

b)

indien er redelijke twijfel bestaat over de echtheid van de door de aanvrager overgelegde bewijsstukken of over de geloofwaardigheid van de inhoud ervan, de betrouwbaarheid van de verklaringen van de aanvrager of zijn voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum.

2. De afwijzende beslissing en de redenen voor de afwijzing van de aanvraag worden kenbaar gemaakt door middel van het standaardformulier van bijlage VI.

3. Aanvragers aan wie een visum is geweigerd, kunnen in beroep gaan. Het beroep wordt ingesteld tegen de lidstaat die de definitieve beslissing over de aanvraag heeft genomen. De nationale wetgeving van die lidstaat is op het beroep van toepassing. De lidstaten verstrekken de aanvragers informatie over de procedure in geval van een beroep, zoals gespecificeerd in bijlage VI.

4. *In de in artikel 8, lid 2, bedoelde gevallen stelt het consulaat van de vertegenwoordigende lidstaat de aanvrager in kennis van de beslissing van de vertegenwoordigde lidstaat.*

5. *Informatie over geweigerde visa wordt in het VIS ingevoerd overeenkomstig artikel 12 van de VIS-verordening."*

Zoals verzoekster terecht aangeeft, mag de motivering van de beslissing inzake haar aanvraag, wil zij afdoende zijn, niet bestaan uit loutere standaardformules die op verschillende situaties van toepassing kunnen zijn, maar moet ze zijn toegespitst zijn op de concrete gegevens eigen aan de situatie van de betrokkene (RvS 26 september 2011, nr. 215.327).

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster om een visum kort verblijf had verzocht, en in haar visumaanvraag had aangegeven naar België te willen reizen om vrienden of familie te bezoeken, meer bepaald A.M., die stelt de zoon van verzoekster te zijn. Aan de aanvraag voegde verzoekster een verbintenis tot tenlasteneming door A.M. toe, evenals verschillende loonfiches en een kopie van het Belgisch paspoort van A.M., en een reservatie van een vliegtuigreis met heenreis op 1/2/2020 en terugreis op 30/4/2020.

In de bestreden beslissing wordt weliswaar geoordeeld dat de erin genoemde weigeringsgronden van artikel 32 van de Visumcode van toepassing zijn, doch zonder dat wordt gemotiveerd waarom dat het geval is. In het licht van de stukken die bij de visumaanvraag werden gevoegd kwam het echter aan de verwerende partij toe om te motiveren waarom zij van oordeel was dat niettegenstaande deze stavingsstukken, verzoekster het doel van het voorgenomen verblijf, het voorhanden zijn van voldoende bestaansmiddelen en haar voornemen om het grondgebied tijdig te verlaten, onvoldoende heeft aangetoond. Gelet op de vaststelling dat dat thans niet het geval is, stelt de Raad samen met verzoekster vast dat de motivering van de bestreden beslissing moet worden aangemerkt als een standaardmotivering die niet volstaat als afdoende formele motivering (RvS 4 maart 2002, nr. 104.277).

De argumentatie van de verwerende partij in de nota doet aan het voorgaande geen afbreuk. Zoals verzoekster zelf in haar middel heeft gesteld, betwist zij niet dat de beslissing is gemotiveerd, maar is zij terecht van oordeel dat deze motivering niet afdoende is. Waar de verwerende partij er in de nota overigens nog op wijst dat verzoekster weliswaar een garantverklaring voorlegt, doch dat uit de bijhorende stavingstukken blijkt dat de garant bijzonder beperkte en onregelmatige inkomsten heeft, en dat de familiale band met A.M. niet is aangetoond, moet worden vastgesteld dat dit een *a posteriori* motivering betreft waartegen verzoekster zich niet heeft kunnen verweren toen zij het beroep instelde, en die dus niet kan worden aangenomen. Het komt de Raad toe om enkel de wettigheid van de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing te beoordelen. (RvS 11 december 2015, nr. 233.222).

2.4. Het middel gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht is in de besproken mate gegrond en leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 21 januari 2020 tot weigering van de afgifte van een visum wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend eenentwintig door:

A. WIJNANTS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS